

20. dan - UPRAVITELJ UGRABI PASTIRČKE

Dogodki v Fatimi so vznemirili celotno Portugalsko. Novica o napovedanem čudežu se je hitro razširila med ljudmi. Oblast, ki je bila veri sovražna, se je vznemirila. Preko časopisov so skušali vse skupaj osmešiti. Na ta račun pa se je vest širila naprej in vedno več ljudi se je želelo na lastne oči prepričati o nenavadnih dogodkih.

Tudi okrajni upravitelj, Anturo de Oliveira Santos, je postajal nemiren. Kot ustanovitelj in podpredsednik prostozidarske lože v Ouremu, je javno nastopal proti veri. Sedaj so se v njegovem okraju zbirale množice ljudi, ki so poklekale pred neko črniko in molile. Tega ni mogel trpeti. Odločil se je, da bo sam poskrbel, da se vsa zadeva čim prej zaključi. Očetoma pastirčkov je poslal poziv na zaslišanje v Ourem z zahtevo, naj pripeljeta s sabo tudi otroke. Oče Marto se je izgovoril, da je pot za tako majhna otroka prenaporna, Lucijin oče pa je bil drugačnega mnenja: "Jaz bom svojo vzel s seboj. Naj se brani kakor hoče. Jaz pri vsem tem ničesar ne razumem. In če laže, je prav, da jo kaznujejo."

Upravitelj je zaslišal Lucijo in jo skušal z obljubami ter grožnjami prisiliti v priznanje laži. Ostala je stanovitna, tudi tedaj ko je od nje zahteval, naj izda skrivnost, ki jo je izvedela od prikazni. Slednjič jo je odslovil in ji zagrozil, da bo drugič vse izvlekel iz nje, pa četudi bi jo moral ubiti.

13. avgusta 1917 se je v Irijski globeli zbralo že 18 tisoč ljudi. Vsi so nestrpno pričakovali pastirčke. Zaman. Ni jih bilo na kraj videnja. Upravitelj jih je namreč že zgodaj zjutraj z avtomobilom odpeljal v Ourem in jih dal zapreti v ječo. V času, ko se je običajno prikazala Gospa, se je na črniko v Irijski globeli spustil temen oblak in zaprašil ozračje. Pod vznožjem drevesa je močno zaropotalo, da so se ljudje silno prestrašili.

Pastirčki so bili med tem v ječi. V pričo drugih zapornikov so pokleknili in začeli moliti rožni venec. Pazniki so se iz njih norčevali, zaporniki pa so jih najprej čudno gledali, potem pa so se še sami pridružili molitvi. Frančišek je stopil k enemu izmed njih in mu rekel: "Če hočete moliti, morate vzeti čepico z glave." Mož mu je brez odlašanja podal svojo čepico.

Pastirčki so zaman upali, da se jim bo Gospa prikazala v ječi. Postali so žalostni, posebno Frančišek, ki se je bal, da Gospe ne bo nikoli več videl. Jacinti se je stožilo po očetu in mami. Jokala je. Lucija in Frančišek sta jo spodbujala naj trpljenje daruje za grešnike.

Začela so se zasliševanja. Neznanci so skušali zlepa ali zgrda doseči, da bi pastirčki izdali skrivnost ali priznali prevaro. Obljubljali so jim zlatnino, grozili so jim s smrtjo. Zaprli so jih v sobo in jim zagrozili, da bodo ostali zaprti dokler ne izdajo skrivnosti. Ker so otroci vztrajali v molku, so jim zagrozili, da jih bodo scvrli v olju. Čez nekaj časa so res prišli po Jacinto in jo odpeljali. Minilo je še nekaj časa,

ko so se vrata ponovno odprla. Paznik je rekel Frančišku, da je Jacinta že mrtva in da je sedaj on na vrsti. Lucija je ostala sama, prepričana, da sta Frančišek in Jacinta zares umrli v plamenih. Spet so prišli in ji grozili, a jim ni ničesar izdala.

Otroke so šele tretji dan izpustili iz ječe. Upravnik jih je odpeljal v Fatimo in jih pustil pred vrati župnišča. Kasneje se v zadevo ni več vtikal. rahu zлага Pravijo, da je čez nekaj let ustno privolil, da lahko postavijo kip Marije v kapelo v Irijski globeli. Lucija je o njem povedala: "Imam vtis, da je bil upravitelj orodje v Božjih rokah. Tako smo imeli priložnost, da smo trpeli iz ljubezni do Njega za spreobrnjenje grešnikov."

*

Pogum, ki so ga pokazali pastirčki, je bil sad njihove ponižne in preproste vere, da je Bog z njimi in jih vodi. Prosi Boga, da boš tudi sam pogumen v veri.

NALOGA: Pomisli, če si se kdaj zlagal, ker si se bal kazni ali posledic, če bi povedal resnico. Zmoli kesanje.